

I

New York, december 2007

De ochtend waarop ik Julian Ashford voor het eerst ontmoette, werd ik hijgend wakker, gewekt door de heftigheid van een droom die ik me niet meer helemaal kon herinneren.

Destijds, toen ik nog geen reden had om in iets anders te geloven dan het strikt concrete en lineaire, weet ik het aan stress. Voor een belangrijke zakelijke afspraak had ik, als ik al het geluk had gehad toch nog een paar uur te slapen, wel vaker een nachtmerrie en die was nooit opzienbarend. Ik was te laat opgestaan en kon me alleen nog maar heel langzaam bewegen, alsof mijn armen en benen van ijzerdraad waren. Of ik speelde de hoofdrol in een stuk waarvoor ik nooit had gerepeteerd. Naakt, natuurlijk.

Maar dit was een heel andere droom. Ik had geen angst gevoeld, maar een soort paniek die zo pijnlijk was dat hij grensde aan genot. Ik had met iemand gepraat – nee, met een man. Iemand voor wie ik veel genegenheid voelde, en hij voor mij. Ik had geprobeerd hem iets heel belangrijks uit te leggen, iets van levensbelang, maar hij had me niet begrepen.

Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde uit alle macht me er iets meer van te herinneren, en mijn hartslag klonk snel en luid in mijn oren. Wie was die man? Niet mijn vader, en geen vriend of collega. Niemand die ik kende. Zijn aanwezigheid vervaagde en toen hij weg was, voelde ik me verlaten, verslagen.

Ik opende mijn ogen en staaarde even naar het plafond. Toen gooide ik het dekbed van me af. Ik nam een douche, kleeedde me aan en vluchtte naar mijn werk, maar het onheilspellende gevoel bleef mijn brein als een klemschroef in zijn greep houden. Ook nog toen ik vanuit het metrostation op de hoek van Broadway en Wall Street naar buiten kwam en even later de lift nam in de hoge, zonnige fallus waar het hoofdkwartier van Sterling Bates

was en Alicia Boxer op de vierentwintigste verdieping op me wachtte.

Alicia was altijd vroeg en dat was haar enige deugd.

‘Wat moet dit verdomme voorstellen, Kate?’ beet ze me ter begroeting toe. ‘Waar komen deze winstpercentages verdomme vandaan? Négentien procent in het vijfde jaar?’

Ze zat aan de andere kant van de mooiste vergaderzaal waarover de bank beschikte, een vertrek voorzien van lambrisering, bamboe luxaflex en vredig, indirect licht – een elegant contrast met het moderne Amerikaanse hokjesthema op de kapitaalmarktverdieping beneden, waar ik op dat moment ervaring opdeed. De presentatiemappen voor de vergadering later die dag lagen op een stapel voor haar op de mahoniehouten tafel en haar rode Starbucks-beker, waaruit de geur van *latte* met vanille opsteeg, stond er gevaarlijk dicht naast.

Ik ging op de stoel rechts van haar zitten en probeerde mijn nog steeds warrige gedachten te ordenen. ‘Eh, Charlie en jij hebben die cijfers vrijdagavond toch besproken? Voordat jullie naar huis gingen?’ Ik vroeg het op een milde, vragende toon, want je kon Alicia beter niet terechtwijzen, tenzij je het niet erg vond als je voor je volgende opdracht werd overgeplaatst naar een pensioenfonds in International Falls, Minnesota.

Desondanks keek ze me fel aan. Ze had een rond babygezicht, wat zo’n groot contrast vormde met haar persoonlijkheid dat het een grapje had kunnen zijn tussen haar en God. Ze was best knap om te zien, vooral door haar opvallend blauwe, half geloken ogen, maar met haar nieuwe kapsel – kort en piekerig, waarschijnlijk voor een elfachtig effect – leek ze met haar mollige, roze gezicht eerder op Tinker Bell met een allergische reactie.

Niet dat mijn mening er ook maar enigszins toe deed. Volgens Charlie had ze een relatie met Paul Banner, het hoofd van de afdeling Kapitaalmarkten en mijn baas.

‘Hm. Ben je vergeten je op te maken, Kate?’ vroeg ze liefjes.

Op elke andere dag zou ik kwaad zijn geworden – het was echt iets voor Alicia om met de een of andere kleinzielige opmerking de machteloze, ingehouden woede van een ondergeschikte aan te wakkeren – maar nu haalde ik alleen mijn schouders op. ‘In je e-mail stond dat ik op tijd op kantoor moest zijn, en Charlie en ik hebben

gisteravond nog tot laat zitten werken om de presentatie af te krijgen.’

Ze deed nog een poging. ‘Heb je poeder of zo bij je? En je mag mijn mascara lenen. Dit is een belangrijke presentatie, dat weet je toch wel?’ Ze tikte met een vinger op de stapel mappen. ‘Southfield Advisors is twintig miljard dollar waard. Een zwaargewicht.’

‘Ik heb lipgloss bij me.’

‘Mooi zo. Je zult niet gauw weer een kans krijgen om Julian Laurence te ontmoeten, dus is het belangrijk dat je een goede indruk maakt.’

‘Oké. En wat die winstpercentages betreft... Ik had daar gisteravond zelf ook een paar vragen over, maar Charlie zei...’

‘Charlie kletst uit zijn nek, dat weet jij toch ook wel? In het vijfde jaar hoort het winstpercentage niet lager te zijn dan drie- of vierentwintig. Bioderma is een expansief bedrijf, Kate. Weet je hoeveel huidserum ze vorig jaar hebben verkocht?’

Dat wist ik tot op de laatste cent, maar het was een retorische vraag. ‘Heel veel,’ antwoordde ik. ‘Maar het patent loopt af...’

‘Dat patent kan de pot op,’ zei ze. ‘Ik wil dat je dat spreadsheet opnieuw doet en met een winstpercentage van vijftientwintig in het vierde en vijfde jaar. Druk er een stuk of tien af en vervang de vellen in alle mappen.’ Ze stond op.

‘Maar het gaat niet alleen om die bladzijde, want er zijn ook nog een paar statistieken bij die naar die prognoses verwijzen...’

‘Vervang die dan ook.’

Ik keek naar de klok aan de muur. ‘Eh, zou Southfield hier niet om een uur of elf zijn? En Banner wil dat we om kwart voor elf nog even bij elkaar komen.’

Ze liet haar tong over haar bovenlip glijden. ‘Toe nou, Kate. We hebben je aangenomen om je positieve instelling, waar is die gebleven? Zoek maar een stagiair om je te helpen.’

Ze pakte haar latte en liep de vergaderzaal uit.

‘Bedankt dat je toch nog gekomen bent,’ gromde ik tegen Charlie toen hij twee uur later binnenstropelde. Ik stond over mijn laptop gebogen en bekeek de laatste paar dia’s van de presentatie, in de hoop dat ik niet ergens een verwijzing naar de winstprognose had gemist.

‘Sorry, hoor. Mijn BlackBerry was onder het bed gevallen. Heb je het voor elkaar gekregen?’ Hij knikte naar het plasmascherm aan de muur, dat met mijn computer was verbonden.

‘Op het nippertje.’ Ik klikte terug naar de eerste dia en ging recht-op staan. Mijn rug en nek waren verstijfd en ik wreef over de hard geworden spier boven aan mijn wervelkolom.

‘Je bent een kei.’ Hij zette twee bekers op tafel. ‘Zoenoffer. Pepermunt-mokka, gloeiend heet, klopt hè?’

Ik keek naar mijn beker. ‘Dank je,’ zei ik. Ik pakte hem op, hield hem onder mijn neus en snoof de zalige, pepermuntachtige chocoladedamp op. Ik ontspande me een beetje. ‘Waar is Banner?’

‘Is hij er dan nog niet?’

‘Natuurlijk niet.’ De stagiair kwam binnen, bijna bezwijkend onder de mappen. Ik griste de bovenste van de stapel en bladerde vlug naar de bladzijden die ik had aangepast. Alles was in orde. ‘Bedankt, man,’ mompelde ik.

‘Geen dank. Doe alleen een goed woordje voor me bij Banner.’

‘Zal ik doen.’ Ik nam de rest van de stapel van hem over, liet die met een plof op tafel vallen en gebaarde dat hij kon gaan. Hij liep niet meteen de vergaderzaal uit, maar bleef halverwege tafel en deur staan. Ik keek om en zag dat hij misprijzend zijn hoofd schudde voordat hij doorliep.

‘Sorry, wacht even!’ riep ik. ‘Hoe heet je ook alweer?’

‘Doyle. David Doyle.’

‘Ik zal je bejubelen, dat beloof ik je,’ zei ik met een stralende glimlach.

‘Hé, wat goed van je!’ zei Charlie lachend toen David Doyle haastig verdween. ‘Je hebt hem gevloerd.’

‘Niet echt. Waar is Banner?’ vroeg ik weer. ‘Het is tien voor elf.’

‘O, die is waarschijnlijk samen met Alicia het ontvangstcomité aan het uithangen. Banner zal geen minuut van zijn onderonsje met die verdomde Julian Laurence willen missen.’

‘Terwijl hij zich eerder druk zou moeten maken over de presentatie.’

Charlie liet zich zelfverzekerd op een stoel vallen en begon rond te draaien. ‘Kate, niemand van ons heeft Laurence ooit ontmoet. Hij luistert nooit naar verkooppraatjes. Hij leest nooit onderzoeksrapporten.’

‘Waarschijnlijk is het net zo’n arrogante hufter als de rest. Je weet hoe die hedgefondsjongens zijn.’ Ik liep naar de monitor aan de muur om het beeld bij te stellen.

‘Laurence is niet zomaar een *hedgie*, Kate, hij is dé hedgie. Hij heeft Southfield in een jaar of zeven opgebouwd van nul naar twintig. Die gast is het absolute alfamannetje. De top.’

Ik hoorde Charlies stoel ritmisch piepen terwijl hij heen en weer wiebelde, en glimlachte naar het tv-scherf. Hij was aantrekkelijk, Charlie. Niet dat me dat nog echt opviel, nu ik hem al tweeënhal jaar lang bijna elke dag zag. Soms wel een etmaal achtereen, soms stomdronken en een keer met een walgelijk luidruchtige buikgriep (hij, niet ik). Hij was knap op een saaie manier, een corpsbaltype met regelmatige trekken en steil, dik, donkerblond haar, dat hij in een Gordon Gekko-imitatie met gel achteroverkamde.

‘Dus hij is niet zomaar een hufter, maar dé hufter?’ Ik draaide me om en zag nog net dat Charlie naar mijn in een strak rokje gehulde billen had zitten staren.

‘Schei uit, Kate.’ Hij haalde een stressbal uit zijn zak en begon er met zijn linkerhand in te knijpen. ‘Die vent is een levende legende. Hij heeft tot op de dag voorspeld wanneer de markt zich na 11 september zou herstellen en heeft op krediet gespeculeerd in financiële aandelen. Riskante shit, maar het heeft hem geen windeieren gelegd. Hij heeft alles op het hoogste punt verkocht, precies op het hóogste punt. Die vent heeft stalen zenuwen. Inmiddels is hij miljardair.’ Charlie schudde met een eerbiedige blik in zijn ogen zijn hoofd. ‘Nog geen vijfendertig en hij heeft het helemaal gemaakt. Die hoeft geen dag meer te werken.’

‘Ik ben diep onder de indruk.’

‘Toe nou, Kate. Kijk eens naar jezelf, hoe druk je je zit te maken. Je moet eens wat meer lef hebben.’ Hij nam de bal in zijn rechterhand en rolde ermee over zijn palm, terwijl hij me grinnikend aankeek. ‘Je bent slim genoeg.’

‘Dank je.’ Ik klikte terug naar de eerste herziene dia en fronste mijn wenkbrauwen. Vijfentwintig procent. We hadden geen schijn van kans.

‘Ik meen het. Bovendien heb je met ons vergeleken één groot voordeel.’

Ik keek hem met een opgetrokken wenkbrauw aan. ‘En dat is?’

‘Je uiterlijk, Kate.’ Hij gooide de bal in de lucht en ving hem behendig op. ‘Wanneer we daar straks binnenkomen, ben jij het eerste waar die gasten naar kijken. Daar moet je gebruik van maken.’

‘Hou alsjeblieft op, Charlie,’ zei ik, iets te scherp. Ik zag Charlie verstijven, met zijn vingers om de bal geklemd.

‘O heer,’ zei hij, opeens ongerust. ‘Je gaat me toch niet eh... aan-geven of zo?’

‘Welnee. Jemig, Charlie, wat geeft dat nou? We kennen elkaar toch?’

Zijn hand ontspande zich en de bal ging weer omhoog. ‘Maar je weet toch wel dat je een mooie meid bent?’ vroeg hij, zichtbaar opgelucht omdat ik niet van plan was hem aan te klagen wegens ongewenste intimiteiten. Drie jaar geleden hadden ze ons tijdens de voorlichtingsdagen voor nieuwe analisten een hele dag getraind in gevoeligheid in de omgang met de andere sekse, alsof we dat op de universiteit niet uitentreuren hadden geoefend. Niet dat de meesten van mijn collega’s zich er iets van aantrokken. Iemand die ging hyperventileren van de ruwe omgangsvormen in de bankwereld had, ipso facto, niet het lef om de loopbaan van iemand anders om zeep te helpen.

‘Nou ja, ik kan er inderdaad wel mee door, denk ik,’ zei ik voorzichtig, en ik keek naar mijn spiegelbeeld in het steriele blauwe schijnsel van het computerscherm.

‘Niet zo bescheiden, meid. Je bent het sexy bibliothecaressetype bij uitstek.’ Hij leunde achterover op zijn stoel en legde zijn glimmende zwarte schoenen op de glanzende mahoniehouten tafel. ‘Dat moet je natuurlijk niet verkeerd opvatten.’

‘Sexy bibliothecaresse?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Sommige mannen vallen op dat soort types.’

‘Je lult uit je nek, man.’

‘Wát zeg je?’ Hij leunde grinnikend naar voren. ‘Zeg dat nog eens, Kate.’

Het eerste wat je in Wall Street leert, is dat je je niet moet laten kennen. ‘Je lult uit je nek, Charlie.’

‘Kate! Je vloekt!’

‘Dat is geen vloeken.’

‘Het valt in elk geval in de categorie grof taalgebruik.’

‘Wauw, Charlie, was dat een van je studievakken op Harvard?’

‘Grapje, Kate. We stellen het juist zo op prijs dat jij probeert hier het niveau hoog te houden.’

‘Graag gedaan.’

‘Dat preutse Wyoming-gedoe...’

‘Wisconsin.’ Ik nam een paar slokken koffie.

‘Nou ja, maakt niet uit. Maar onthou wat ik zei over Laurence... O, shit!’ Charlie haalde zijn voeten van tafel en viel bijna met stoel en al om. ‘Daar heb je ze.’

Ik vloog overeind en slikte een te hete mondvol koffie door. Vlughief ik mijn hand om het elastiekje uit het knotje op mijn achterhoofd te trekken, zodat mijn haar alleen nog door een smalle haarband van schildpad op zijn plaats werd gehouden. Niet echt een kapsel voor een elegante bankier, maar – dankzij Charlie – ook niet dat van een bibliothecaresse. Had ik lipgloss opgedaan? Ik kneep mijn lippen op elkaar. Een beetje plakkerig. Ja, dus.

Eerst kwam Alicia binnen. Ze had een zenuwachtig trekje om haar mond, haar jasje hing open en ze liet een uitdagend, gebronsd decolleté zien. ‘Ach Kate, zit jij hier!’ riep ze met gespeelde spijt. ‘Sorry, maar ik moet je vragen ons alleen te laten.’

Ik kreeg een raar, duizelig gevoel, alsof de hele, met vloerbedekking belegde vloer onder me wegzakte. ‘Alleen te laten?’ herhaalde ik zacht. ‘Hoezo?’

‘Het spijt me echt verschrikkelijk, maar er is onverwachts nog iemand van Bioderma meegekomen.’

‘En Charlie dan?’ siste ik.

‘Hij moet blijven. Hij is iets... professioneler dan jij.’ Dat laatste zei ze met duidelijk genoeg en ze deed nauwelijks moeite een glimlach te onderdrukken.

Ik had er al vaak over gefantaseerd dat Alicia haar trekken thuis zou kunnen krijgen. De mooiste versie vond ik die waar ze in de fout ging en als een soort Nick Leeson met extra verstevigde push-upbeha de bank opblies en haar carrière op een spectaculaire manier naar de filistijnen hielp. Maar ze werkte niet op de beursvloer – ze was geen rekengenieur – en mijn vreugde over haar ondergang zou worden uitgewist door het feit dat ik het grootste deel van mijn spaargeld had belegd in aandelen Sterling Bates. En dat ik dan zelf ook op straat zou staan. Maar om drie uur ’s ochtends in mijn kan-

toortje leek haar openbare vernedering me een heerlijk vooruitzicht – een heimelijk genoegen waarvoor ik me de volgende dag meestal schaamde.

Deze keer niet.

Ik staarde haar aan, me maar vagelijk bewust van de in donkere pakken gestoken figuren die, gemoedelijk babbelend en grinnikend, na haar de vergaderzaal binnenkwamen. ‘Oké,’ zei ik ten slotte, en tegen Charlie: ‘Alles is klaar, je kunt zo beginnen. Let goed op de nieuwe winstpercentages.’

‘O nee...’ mompelde hij.

‘Maak je geen zorgen, Alicia voert het woord. Als je me nodig hebt, zit ik op mijn kantoor.’ Ik pakte mijn laptoptas en liep vlug naar de deur – langs Banner, met zijn verweerde, te bruinverbrande, gezicht en geoliede glimlach, langs de CEO van Bioderma, die niet-begrijpend zijn wenkbrauwen fronste, en langs twee of drie mannen die waarschijnlijk van Southfield waren. De laatste keek me aan toen ik langsliep en ik ving een glimp op van verbaasde ogen in een bijzonder knap gezicht, maar ik hield mijn pas niet in. Ik hoorde nog net dat Banner ons aan de mannen voorstelde: ‘En dat zijn onze hardwerkende analisten Charlie Newcombe en Kate Wilson, die de presentatie voor u hebben samengesteld. Eh, Katie?’

Ik trok de deur achter me dicht.

Zoals ik Charlie had beloofd, ging ik rechtstreeks naar mijn kantoor en legde mijn telefoon naast me op het bureau. Ik kon niets doen; mijn laptop stond in de vergaderzaal twee verdiepingen hoger en werd gebruikt voor de presentatie.

Ik had eigenlijk dankbaar moeten zijn. Ik was nooit aan dit soort gelegenheden gewend geraakt en was altijd bang dat ik een afschuwelijke fout had gemaakt: een vijftien centimeter grote spelfout op het scherm, verkeerd gelabelde statistieken, of cirkeldiagrammen waarvan de getallen bij elkaar opgeteld duidelijk niet honderd procent waren. Onvoldoende onderbouwde winstprognoses, weliswaar een leuk plaatje, maar een vertekening van de werkelijkheid. Een perfecte schietoefening voor slimme hedgies.

Maar dit was niet veel beter, dit zenuwslopende nietsdoen, dit misselijkmakende vermoeden dat ik een deadline had gemist of een heel belangrijke opdracht had verprutst. Rusteloos stak ik een hand

uit en gleeed met mijn vingertoppen over de lijst van de enige foto op mijn bureau. Hij gaf geen persoonlijke informatie, het was alleen maar een kiekje van Michelle en Samantha voor Neuschwanstein toen we na ons afstuderen per trein door Europa waren gereisd. Samantha had een arm om Michelle heen geslagen en haar naar zich toe getrokken, Michelle haalde het afgezaagde grapje uit van twee als konijnehoortjes opgestoken vingers achter Samantha's hoofd. Ze hadden waarschijnlijk een kater, want ik wist bijna zeker dat we de avond daarvoor in een Biergarten in München hadden doorgebracht, of in meerdere. Een eeuw geleden, leek het. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en probeerde me de lachende Kate te herinneren die de foto had genomen, en ik vergeleek haar met het in een mantelpakje gestoken schepsel dat ik was geworden. Manhattan Kate, de ongenaakbare investeringsbankier Kate.

Uiteindelijk stond ik op en ging naar de wc, niet omdat ik moest, maar omdat ik dan iets te doen had, al was het maar even. Ik bleef zo lang mogelijk voor de zwartmarmeren wastafel staan, waste uitgebreid mijn handen, hield ze onder de droger tot de harde wind de laatste druppel had verjaagd en deed het elastiekje weer om mijn paardenstaart. In de spiegel staarde mijn gezicht me aan, somber, bezorgd. Onherkenbaar.

Ik pakte mijn BlackBerry van het marmeren blad en liep door de doolhof van identieke rozig grijze hokjes terug naar mijn werkplek, waar ik geschrokken bleef staan.

Er stond een lange, slanke man doodstil te wachten, met zijn hand op de rugleuning van mijn stoel. Zijn krullende haar glansde als donker goud in het genadeloze kantoorlicht, zijn brede, onberispelijk geklede rug boog iets voorover naar mijn bureau.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ik bars, ‘maar kan ik u ergens mee helpen?’

Hij kwam abrupt overeind en draaide zich om. ‘Kate,’ zei hij verwonderd.

Ik deinsde van schrik achteruit. Hij was ongelooflijk knap om te zien, als een filmster. Hij had de ideale, regelmatige trekken van een klassiek beeld, bijna onwerkelijk, en zijn sprekende ogen keken me hongerig aan. Als er geen gele bezoekersbadge van Sterling Bates aan de rechterrevers van zijn jasje had gehangen, zou ik hebben gedacht dat ik hallucineerde.

‘Ik bedoel natuurlijk mevrouw Wilson,’ verbeterde hij zichzelf vlug, met een keurig gepolijst accent – een geaffecteerde Engelse stem die rechtstreeks afkomstig zou kunnen zijn uit de vrijdagavondmarathon op het klassieke-filmkanaal. Gielgud misschien, of Barrymore. Hij stak een hand uit. ‘Julian Laurence.’

‘O, u bent een Engelsman,’ stamelde ik dom toen ik hem een hand gaf.

Hij glimlachte. ‘Inderdaad.’

‘Moet u niet bij de presentatie zijn?’

‘Het spijt me dat ik u stoort. Ik wilde u alleen maar mijn verontschuldigen aanbieden omdat u... voor de manier waarop u...’ Hij maakte de zin niet af, maar keek me nog indringender aan. Een vreemde, vibrerende blik, alsof hij probeerde door mijn ogen heen te boren.

‘O, dat is helemaal niet nodig,’ zei ik haastig. ‘Daar kon u niets aan doen, bedoel ik. Ik ben eraan gewend dat ik opzij word geschoven, dat hoort bij mijn werk.’ Verbeelde ik het me of was het onafgebroken rumoer op de kapitaalmarktverdieping verstomd? Ik kreeg het gevoel dat er aan alle kanten hoofden als prairiehonden boven de tussenschotten werden gestoken om onze kant op te kijken, en ik voelde een ader kloppen in mijn hals.

‘In elk geval spijt het me dat ik u boven niet gesproken heb.’ Hij bleef me aankijken.

‘Was het zo saai? Misschien hadden we er een paar foto’s van beroemdheden tussen moeten voegen om jullie aandacht vast te houden.’ Ik schrok van de bitse klank van mijn stem, want ik had het bedoeld als een grapje.

Hij had het ook gehoord, want hij sperde zijn ogen open en ik zag een fronsrimpeltje verschijnen. ‘Heb ik u beledigd? Neem me niet kwalijk. Ik wilde alleen... Ik was nogal verrast toen ik u zag.’ Hij schudde zijn hoofd en zweeg, alsof hij zijn gedachten wilde ordenen. ‘Ik ben niet bepaald duidelijk, hè? Het spijt me oprecht.’

‘Dat is absoluut niet nodig.’ Ik slikte, want ik begon bijna te kwijlen, bespottelijk gewoon.

Zijn lippen gingen langzaam van elkaar en ik zag vanuit mijn ooghoek dat zijn rechterhand zich een paar keer balde en ontspande. Ik wilde nog iets zeggen, hem verbazen met een onsterfelijk geestige opmerking, maar mijn brein was opeens buiten werking. Het

kon niet bevatten dat de legendarische Julian Laurence daar impo- sant in levenden lijve voor me stond en zich onhandig verontschul- digde, als een verlegen schooljongen die eindelijk genoeg moed heeft verzameld om op te biechten dat hij al heel lang verliefd is. Niet dat mij dat ooit was overkomen. Niet dat ik deze man ooit eerder had ontmoet.

‘Het is alleen...’ ging hij verder, en toen werd er een grote hand op zijn schouder gelegd, waar we allebei van schrokken.

‘Dus hier ben je,’ zei een ongeduldige stem, de eigenaar van de hand. Met moeite wendde ik mijn ogen af van de fraai gebeeld- houwde jukbeenderen van Julian Laurence en richtte ze op een ble- ke man met donker haar en donkere ogen, qua kleur een negatief van Julian, die me met een koele, onbewogen blik aankeek terwijl hij zijn hand terugtrok en zijn armen over elkaar sloeg.

Julian slaakte een lange, geërgerde zucht en sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Het hoofd van mijn handelsafdeling, Geoff Warwick,’ zei hij tegen mij. ‘Geoff, dit is Kate Wilson.’ Hij sprak op gezagheb- bende toon en beklemtoonde mijn achternaam.

Ik wilde hem beleefd een hand geven, maar Geoff Warwick knik- te alleen koeltjes. ‘Mevrouw Wilson,’ zei hij zakelijk.

Julian draaide zijn gezicht weer naar me toe, met een vragende of misschien geamuseerde blik en één opgetrokken wenkbrauw, en toen ik hem aankeek, trok hij glimlachend een mondhoek op. Het was een samenzweerderige glimlach, een soort knipoog.

‘Kunnen we niet beter teruggaan naar boven?’ vroeg Geoff kalm.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Julian. Zijn glimlach verbreedde zich en een straal pure vreugde flitste door de schrale kantoorklucht. ‘Kate, me- vrouw Wilson, het was me een groot genoegen.’ Hij gaf me weer een hand, waarbij hij de mijne eerder vasthield dan schudde. Toen draaide hij zich om en beende met de soepele passen van een atleet weg door het gangpad, en nam het licht mee. Geoff Warwick draaf- de als een hond achter hem aan.

Ik keek hem hulpeloos na en was me er vaag van bewust dat de hoofden ten slotte weer mijn kant op keerden voordat ze een voor een achter de tussenschotten verdwenen. In mijn hoofd hoorde ik Charlie al zeggen: Jezus, meid, dat was echt bizar.